

[Poul Schlüter.]

arveafgift falder væk. Det er ikke så meget. Vi får en bedre ordning omkring søskende arv, hvis to søskende har boet sammen i mere end 10 år. De bliver nu berigtiget efter klasse A, men det var også helt nødvendigt, fordi finansministeren med sit lovforslag satte afgiften op til 80 pct. i toppen i den afgiftsklasse, søskendepar tidligere var i. I mit parti så vi meget gerne klasse A-berigtigelsen udvidet til også at angå søskendebørns arv. Det finder vi naturligt ud fra slægts- og familiesynspunkter.

Så gennemføres der nu afdragsvis betaling eller henstand i op til 15 år. Det er selvfølgelig også nu vigtigere end før, fordi satserne skærpes. Men man skal ikke glemme, at de højere arveafgifter alligevel til sidst havner i statskassen, ligesom man heller ikke skal se væk fra, at der i forvejen var en hjemmel til udsættelse og afdragsvis betaling i den gamle lov, og at den har været anvendt i tilfælde helt op til 15 års udskydelse. Men selv efter den nye og bedre henstandsordning vil man i mange tilfælde ikke løse generationsskifteproblemet i erhvervslivet, hverken i byerhverv eller i landbrug, og jeg vil gerne særlig nævne, at det under de frikonkurrencevilkår, vi får i EF, kan være uheldigt, hvis vi kapitaltapper det danske erhvervsliv kraftigere, end andre gør det. Hvis danske erhvervsvirksomheder, især de mindre, arveafgiftsmæssigt rammes hårdere end udlandets, vil der i det ligge en tendens til, at det bliver sværere for mindre danske virksomheder at klare generationsskiftet end for udenlandske, og det kan da ikke være en fornuftig vej at gå. Men dertil kommer også, at selv om der gives henstand, er der tale om forrentning, og det belaster driften. For det andet skal staten have sikkerhed, og det belaster måske lånemulighederne mere, end man i nogle tilfælde kan bære.

Så afskaffer man klasse D. Det kan lyde som et fremskridt, indtil man ser på tallene. For en arvelod på 5000 kr. betyder overflytningen fra klasse D, der afskaffes, til klasse C en lempelse på 180 kr. Det er nu ingen stor forskel. Går vi til en lod på 20.000 kr., betyder det en lempelse på 580 kr. Går vi så op til de større parter og tager én på 200.000 kr., så melder skærpelsen sig med 4000 kr., og det slutter med, at af 1 mill. kr. får man kun lov til at beholde 302.000 kr. Det har

næsten ingen betydning, at de mindre parter flyttes over i klasse C, men til gengæld er der tale om en meget, meget følelig skærpelse på de højere arveparter.

Men det vigtigste er selvfølgelig arveklasse A, for det er især forholdet mellem forældre og børn. Hvordan ligger det så her? Ja, der er tale om forhøjelser hele vejen igennem, når det drejer sig om arveparter over 10.000 kr. For en arvelod på 100.000 kr. i overdragelse mellem forældre og børn sættes arveafgiften op med 30 pct. Drejer det sig om en part på 200.000 kr., sættes arveafgiften op med ikke mindre end 50 pct. Hvor skalaen ifølge lovforslaget sluttede på 30 pct. i afgift, er vi nu efter udvalgsbehandlingen havnet på 32 pct., som også, og det skal man lægge mærke til, i toppen rammer ægtefællearv. Henstandsmulighederne for ægtefæller er jo ingen hjælp, den dag det uskiftede bo ophører.

Helt afgørende for ægtefællearven er det efter vor opfattelse, at man trods alt sætter satserne klækkeligt i vejret. Skalaen slutter nu ved arveafgifter, der er 50 pct. højere, end de er efter den gældende lov. For ægtefællearv er der i forhold til gældende lov forhøjelser på samtlige trin af skalaen over bundgrænsen.

Går vi så til klasse B, det er f. eks. søskende, der ikke har boet sammen i mere end 10 år — og det er jo da det almindeligste, at man ikke har det — er der her tale om store forhøjelser hele vejen igennem. Allerede på arvelodder på 20.000 kr. sættes afgiften op med 40 pct., og skalaen slutter i klasse B med en forhøjelse på ikke mindre end 70 pct.

Vi mener, at det er direkte samfundsskadeligt at vedtage sådanne høje arveafgifter, fordi det dræner den private sektor i det økonomiske liv for den kapital både i større og i mindre parter, som i forvejen er alt for sparsom. Man tager fejl, hvis man ikke tror, at det for kolossalt mange mennesker er en afgørende inspiration til at udsætte forbrug og til at spare op, at man ved, at man kan overlade frugten deraf til slægtninge eller andre, uden at staten melder sig i rollen som storebror.

I min gruppe tror vi, at der ikke bliver kapitaldannelse nok og heller ikke tilstrækkelig bred fordeling af kapitalen i det danske samfund, hvis vi oven i de stadig sti-